

ligere Aar, og dette har, saa vidt det kan ses, ogsaa været Tilfældet i Henseende til Kravet om, at vedkommende bør have ført en økonomisk selvstændig Tilværelse her og navnlig ikke oppebaaret Understøttelse af det offentlige Fattigvæsen. Fra Fordringen i sidstnævnte Henseende er afvejet i følgende Tilfælde:

Nr. 13 Hospitalshjælp til Hustruen i 27 Dage i 1884. Beløbet tilbagebetalt i 1885.

Nr. 38 Sygehjælp i 1876—77, 1883—84 og 1884—85 til Beløb i alt 13 Kr.

Nr. 105 Understøttelse til Beløb 56 Kr. 64 Ø. paa Grund af Arbejdsløshed og Sygdom i 1880 og 1885. Beløbet tilbagebetalt i Januar 1900.

Nr. 121 Hospitalshjælp til Beløb 32 Kr. 60 Ø., som i Juni 1901 er tilbagebetalt.

Nr. 182 Hospitalshjælp til en Datter i 8 Dage i 1890.

Nr. 189 Hospitalshjælp til Beløb 70 Kr. 40 Ø. i 1893.

Nr. 239 Hospitalshjælp til Børnene i 24 Dage i 1867. Beløbet afdragsvis tilbagebetalt i 1867—68. Ansøgerindens afdøde Mand modtog derhos i 1882 Sygehjælp til et Barn.

Da det i alle disse Tilfælde drejer sig om Understøttelse i Anledning af Sygdom, oftest Hospitalsbehandling, og Tilbagebetaling har fundet Sted for saa vidt det kan antages, at vedkommende har været i Stand dertil, er Udvalget, under Hensyn til hvad der i øvrigt er oplyst om de vedkommende, enigt i, at der har været Føje til at medtage de paagældende Personer paa Lovforslaget. Udvalget finder dog Anledning til at bemærke, at man betragter det som en Hovedfordring, der maa stilles ved Indfødsrets Meddelelse, at de

paagældende under deres Ophold her i Landet have ernæret sig uden Hjælp af det offentlige Fattigvæsen, og at man lægger Vægt paa, at der ikke afviges fra denne Fordring, uden hvor Omstændighederne i særlig Grad tale derfor.

Af de „Fattiges Kasse“ have enkelte oppebaaret nogen Understøttelse, saaledes Nr. 80, 89, 140, 304 og 311, men det er forholdsvist mindre Beløb, og det skønnes ikke, at disse Understøttelser bør tillægges nogen Betydning i de foreliggende Tilfælde.

De under Nr. 1, 30, 108, 116, 121, 127, 136, 174, 182, 193, 198, 207, 228, 239, 276, og 314 have ikke kunnet erholde anbefaling fra vedkommende Kommunalbestyrelse. For saa vidt Kommunalbestyrelsernes Vægring begrundes ved, at vedkommende har opholdt sig her i Landet kortere Tid, end der i Almindelighed kræves for at erholde Indfødsret eller har oppebaaret nogen Hjælp af Fattigvæsenet, ville disse Omstændigheder, i Overensstemmelse med de for andre paa Lovforslaget opførte Personer fulgte Regler, ikke i de nævnte Tilfælde kunne begrunde, at vedkommende udelukkes. — Lige saa lidt vil den af enkelte Kommunalbestyrelser anførte Grund til Nægtelse af anbefaling, at der er Udsigt til, at Ansøgeren vil falde det offentlige til Byrde, kunne tillægges Betydning, da man fra alle Sider for længst har været enig om, at dette Hensyn ikke bør være til Hinder for Indfødsrets Meddelelse.

Udvalget finder herefter ikke, at der er tilstrækkelig Føje til at nægte nogen af de paa Lovforslaget opførte Personer den af dem ansøgte Indfødsret, og

indstiller Lovforslaget uforandret til Vedtagelse.

Johnsen, Kofoed, H. J. Nielsen, Scheel, J. C. Sørensen.
Formand og Ordfører.